

Farní dovolená 2017

Domažlicko

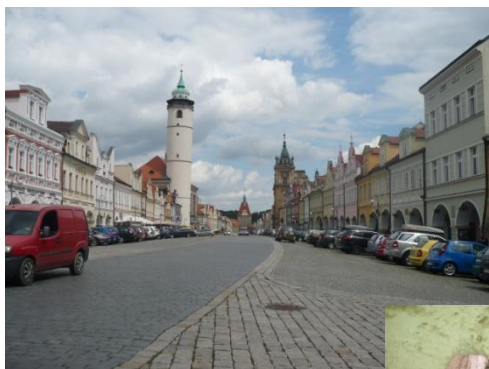
Naše letošní farní dovolená se konala od 16. do 22.7. na Domažlicku a účastnilo se 22 lidí. Ubytování jsme byli v hotelu Sádek v obci Díly nedaleko Klenčí. Už tato jména byla oslovující: o sázení, o dílech toužících po spojení a o rostoucím stromě. Vše se může dát do souvislosti se společenstvím. Ráno se někteří scházeli ve vyhlídkové místnosti na modlitbu breviáře. Modlitba přináší do života správný rozhled.

Při snídani jsme naplánovali den a v 9 hodin jsme se sešli před hotelem, abychom se rozdělili do aut. Prvním naším výletním cílem byl památník bitvy husitů u Domažlic. Ta se odehrála r. 1431 a křížáci vedeni kardinálem Cesarinim se brzy dali na útěk. Každá válka je varováním, abychom neřešili své spory násilím. Po neúspěšných křížáckých válkách s husity obě strany zasedly k dialogu a podařilo se dosáhnout v Basileji kompaktát, která ustanovila

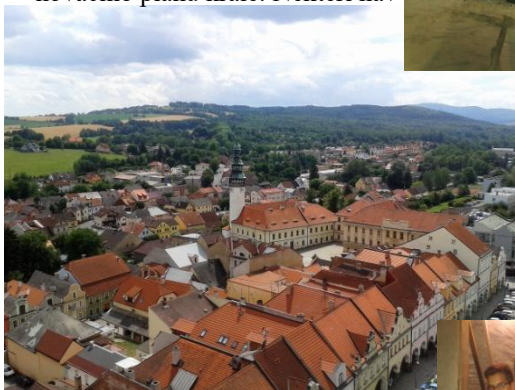
právo přijímat z kalicha i pro laiky. Zdejší památník je postaven ve tvaru kalicha, je to znamení jednoty (pili z jednoho kalicha), ale také bolesti, kterou člověk při budování jednoty (i doma v rodině) musí snést. Vyfotili jsme se zde. V pozadí jsou Domažlice, kam jsme pak

zamířili. Město založil Přemysl Otakar II z menší osady, byl zde i hrad a město bylo součástí opěvňovacího plánu krále. Někteří nav-

štěvuji místní muzeum v hradě, jiní procházejí náměstím a zamíří i na šikmou věž, odkud jezezký pohled na město s více jak 11 tis. obyvateli.

Pohled z ptáčí perspektivy připomíná jak malicherné jsou někdy naše spory a problémy, které nás rozrušují.

Prosme za to abychom v těžkostech byli schopni nadhledu a netrápili se maličkostmi.

Navštívili jsme také poutní místo nad Domažlicemi (vzdálené 3 km) zvané Vavříneček. Stojí zde kostel zasvěcený sv. Vavřincovi a je známý zvl. Chodskou poutí, která se slaví v srpnu. Také my jsme zde slavili – Kristovu oběť a také oběť Vavřincovu. Oba se dali do rizikové služby Pánu v nejhudších. Ani my se nevyhneme při pomáhání obtížím, posilujme se u Pána!

Z Domažlic jsme se vydali k zatopenému lomu (Lomeček) v Mrákově. Zde je možné se vykoupat a také sestoupit do podvodní pozorovatelny a podívat se pod

hladinu. I v životě jsou skutečnosti, které dobře poznáme až když je zkoumáme hlouběji. Vyžaduje to více úsilí a odvahu ponořit se do hloubky problému

Ne každý se odvážil sestoupit po žebříku do kabiny s atmosférou verneovek, ale kdo překonal strach a vyvinul trochu námahy při lezení po žebříku, nelitoval. Naskytl se mu opravdu nádherný pohled na velké ryby i zajímavé objekty umístěné na dně jezera.

Snažme se tedy podobně pronikat do hloubky, do hloubky víry, do hloubky vztahů – do hlubin poznání toho druhého. Prohlubovat můžeme i svou modlitbu – učme se meditovat – mlčet před Pánem a jen vnímat jeho láskyplnou přítomnost v našem nitru.

Pohled do hlubin vod nás také může přivést k chválám a oslavě Tvůrce. Ale i samo tvorstvo jej oslavuje, jak nám to naznačuje chvalo zpěv z knihy proroka Daniela: „Hory a vrchy, velebte Pána, vše co na zemi roste, veleb Pána. Prameny, velebte Pána, moře a řeky velebte Pána. Velké a malé ryby, které plují ve vodě, velebte Pána...“ *Dan 3,57-88*

Prostor kolem jezírka je vyplněn různými artefakty převážně ze dřeva, do nichž bylo možné i vstoupit. Tyto zajímavé věci lákaly zvláště děti. Ty si také přišly na své po návratu do hotelu. Navečer si šly ještě zahrát na nedaleké hřiště fotbal.

Tato hra lákala jak kluky tak holky. I ve farnosti bychom si mohli zahrát nějakou sportovní hru.

Chodsko je spojeno s postavou Jana Sladkého Koziny, vůdce povstání za práva Chodů, který byl popraven na sklonku 17. století. Pocházel z Ujezdu, kde je také jeho památník a muzeum, které mnozí z nás navštívili. Příběh Koziny nejspíše známe z románu Aloise Jiráska „Psohlavci“ a nejspíše bude- me znát i jeho výrok: „Lomikare, do roka a do dne tě vyzývám na Boží soud.“ Onen štěchtic (Laming) skutečně za rok zemřel.

V úterý někteří z nás vyrazili do zmíněného muzea a ostatní do Plzně, do ZOO.

Jeli jsme z Domažlic vlakem. Moderní souprava byla velmi hezká, bohužel však nefungovala klimatizace.

V Plzni jsme nejprve navštívili dinopark s maketami dinosaurů ve skutečné velikosti. Na fotografiích vypadají jako živí. Někteří se dokonce hýbaly. Skuteční dinosauri se objevily na zemi asi před 250 miliony let a žili zde asi 134 milionů let. Vyhynuly před 66 mil. lety.

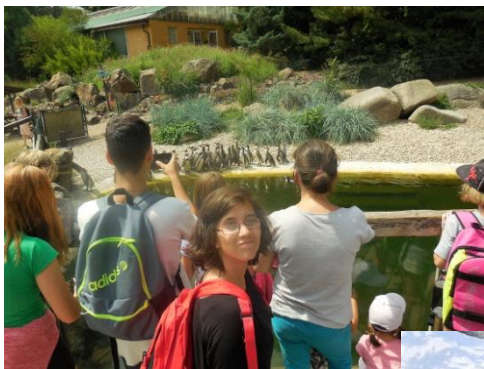
Jak vysvětlit jejich existenci z hlediska víry? Snad to byla nutná součást evoluce, nebo zlo lidského hříchu proniklo i do minulosti. Dnes jsou makety těchto tvorů

pro zábavu dětí. Snad je to i znamení, že všechno zlo bude překonáno, jak je to i psáno u proroka Izaiáše: „kojenec si bude hrát nad děrou zmije, bazilišku do dou-

pěte sáhne ručkou odstavené dítě.“ Jakoby už to tak bylo. Po dlouhém pěším putování ZOO byly děti brzy unavené, nicméně, jak jsme došli k prolézačkám, najednou ožily a staly se podobnými opicím, které se s nadšením předvádí v klecích.

V zoológické zahradě si můžeme uvědomit kolik nejrůznějších druhů zvířat existuje a za tuto rozmanitost

děkovat. Velký zájem vyvolali v tomto vedru velbloudi. Oni si nosí zásoby vody v hrbech.

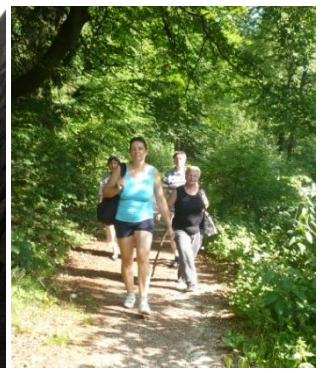
Také my můžeme uvažovat o svých zásobách Ducha Lásky a případně je doplnit. Děti zásoby sil brzy ztratily, dál už nemohly a tak byly ochuzeny o pozorování mědvěda. I nám se může stát, že díky nedostatku Ducha v srdci o mnohé přijdeme. Nezapomínejme tedy čerpat!

Čerpáme i při setkání s přáteli. U plzeňské katedrály jsme se setkali s Kristýnou z Kaplice která nyní žije v Plzni. Provedla nás středem města. Díky!

Po večeri jsme se setkali na terase hotelu a večer jsme strávili povídáním a zpěvem křesťanských i lidových písní. Mladí si vymysleli krátkou scénku, kterou předvedli.

Mladí si vymysleli krátkou scénku, kterou předvedli.

Ve středu jsme se vydali na pěší výlety. Dětem se většinou nechtělo moc daleko a tak jsme pro ně zvolili kratší cestu „Baarovou stezkou“ k památníku J.Š.Baara. Šlo o asi celkem 6 kilometrovou trasu (tam i zpět). Někteří z naší party se vydali na horu Čerchov (viz snímky dole). U památníku kněze a spisovatele Jindřicha Šimona Baara (1869-1925) jsme si něco řekli o jeho životě, o jeho reformních snahách v církvi a o jeho literárním díle. Na památníku je citát:

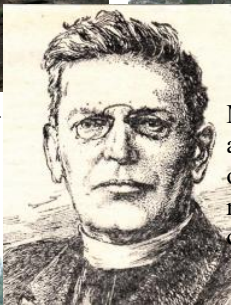
Pane Bože!
Všecky struny v srdci
mém již popraskaly.
Jedna jediná mi zbyla.
Miluješ-li mě – dej – abych
směl na ni zahrát
píseň o lásce k této
tvrdé kamenité zemi.
—J. Š. Baar

Jiná naše skupina vyrazila na horu Čerchov z Capartic (což je místo nedaleko Výhledů s památníkem, kde jsme byli my). Po asi 5 km skupina vystoupala do výšky 1042 m nad mořem, kde na vrcholku stojí jednak betonová vojenská věž a vpravo tzv. Kurzova rozhledna (24m) odkud se naskýtají nádherné výhledy na Český les. Viz foto.

Po návratu z výšlapů jsme se všichni sešli v Baarově rodišti, v Klenčí pod Čerchovem, kde jsme navštívili kostel a muzeum kněze a spisovatele, vybudované z jeho domu.

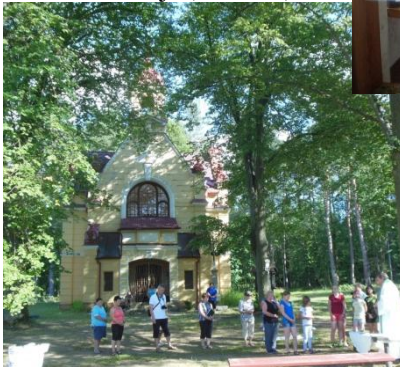
Muzejní expozice se týká také Chodů a Chodska. Tento název zdejšího obyvatelstva pochází od slova chodit neboť to byl jeho úkol – strážit hranice. I to je inspirující bod k životu:

neusnout v pohodlí, ale svou aktivitou bránit hranice dobra před zlem. Tak to bylo člověku určeno už v ráji. (Gn 2,15)

Foto vlevo zobrazuje Matěje u tradičního chodského obleku. Po prohlídce muzea a obědě jsme si užili občerstvení u vody.

Pak následovalo ještě občerstvení duchovní na nedalekém poutním místě Dobrá Voda. Zde jsme venku

před kostelem slavili mši sv. Kvůli množství ploščic, jsme nemohli sedět na zemi a tak

si každý našel místo kde se dalo. Na kázání, pozdravení pokoje a na svaté přijímání se všichni shromáždili. Přitom museli popojít

A tak jsme při mši sv. i chodili, konečně vždyť jsme na Chodsku a chůze je znamením pohotovosti

Den ovšem ještě neskončil. Po návratu do hotelu nám jeho zaměstnanci připravili večeři na zahradě s grilováním a opékáním špekáčků. Díky! Oheň vytvořil hezkou atmosféru, připomíná i oheň v němž se Mojžíšovi zjevil Bůh. Oheň je tak symbolem i té energie Boží.

Kromě popovídání si u jídla a zpívání jsme hráli i různé hry. Zapojili se i někteří dospělí. Je třeba abychom někdy byli jako děti a nebrali se tak vážně. Hráli jsme si až do úplného setmění. Snad jsme příliš nerušili sousedy. S rušením sousedů na hotelu jsme měli už svou zkušenost. Když děti blbly, přišel je ukáznit jejich rozčilený soused, po omluvě, která následovala i druhý den, jsme však na sklonku týdne zažili krásné smíření.

Ve čtvrtek jsme se vydali do Horšovského Týna. Zde nechal pražský biskup Jan III. z Dražic vybudovat hrad, který vlastnili pražští biskupové a arcibiskupové až do r.1421. Pak přešel do feudálního vlastnictví zvl. rodu Lobkoviců. V roce 1550 byl přestavěn na renesanční zámek a v téže podobě se v podstatě dochoval do dneška. Je zde několik prohlídkových okruhů

zvolili jsme okruh, který přibližoval původní hrad. Hrady měli chránit své majitele před nepřáteli. My můžeme stavět hrad ve svém nitru svou modlitbou, svým duchovním životem

Hradem, který nás ochání jsou také vztahy, party, společenství. Nelitujme času a úsilí pro jejich vybudování, poskytnou nám útočiště zvláště v dobách pro nás těžkých.

Jeden prohlídkový okruh byl zaměřen na hraběnku Mitsuko, původem z Japonska. Součástí prohlídky byla i kuchyně, což zajímalo zvláště ženy.

Páteční dopoledne mnozí strávili pěším výletem asi pětikilometrovým do přírody nad hotelem Trochu jsme se zapotili při výstupu, ale pak jsme objevili krásné skály (Skály na Sádku). Dříve poskytovaly tyto skály široký výhled do okolí, což bylo důležité pro obranu. Dnes jsou výhledy pro stromoví velmi zúžené. Ale ten, kdo v cestě vytrval, dostal se až na vrch Sádek, kde je

lyžařské vleky a také širší výhled do krajiny. Název Sádek nejspíše souvisí se sázením stromů. Také my všichni sázíme v životě určitá semena něčeho, co vzroste. Snad jsou to semena dobra. Nezapomínejme ale, že vše může vzrůst nad míru a potom se člověku omezí životní obzor.

Odpoledne jsme auty zamířili do kláštera Kladrau. Ten souvisí s našim Janem Nepomuckým. Kvůli sporu o potvrzení nového zdejšího opata v době Václava IV. byl umučen. Několik místností kláštera je věnováno zobrazením tohoto světce. Klášter byl postaven za Vladislava I. roku 1115 pro benediktiny. Velmi se tak podpořilo zcivilizování tohoto kraje. V roce 1711 byl

kostel přestavován podle plánů Kryštofa Dientzenhofera a Jana Blaže Santiniho Aichla ve stylu barokní gotiky. Vznikl tak nádherný chrámový prostor, který se zrcadlí ve velkých kropenkách, stojících u vchodu.

Nádherným dojmem působí také oltář a klenba. V 18. stol. byl do barokní podoby přestaven klášter. Koncem století byl však Josefem II. zrušen a pak i poškozen adaptací částí na pivovar či byty.

Vidíme, jak rozkvět se velmi brzy může změnit v zkázu, ale i naopak. Dnes se objekt obnovuje

Také my jsme se potřebovali obnovit - ve vodě. Po prohlídce jsme tedy zamířili na koupaliště Babylon nedaleko Domaž-

lic. Děti ocenily zvláště tobogán. Ten, kdo se nechtěl koupat si mohl sednout u stánku a občerstvit se třeba kávou.

Hezké znamení Boží přízně a naděje – duhu – jsme viděli ve čtvrtek po koncertě, který se uskutečnil v kostele sv. Petra a Pavla v Horšovském Týně. Tam jsme se duchovně povzbudili hudbou linoucí se z houslí a klavíru. Tento zážitek byl pak umocněn zmíněnou duhou.

Hudbu jsme si užili ještě poslední večer před odjezdem – v pátek, kdy mezi nás přišel dudák pan Konrád se svou dcerou. I když je mu již přes 80

stále rozdává muzikou i vtipy které vypráví velkou radost. Před lety založil dudáckou kapelu, která jeden rok vyhrála mezinárodní dudáckou

soutěž v Anglii. Poskytl nám také výklad o dudách a do dalšího programu zapojil i děti. Jeho dcera hudbu doprovodila svým zpěvem,

ke kterému se také připojili i ostatní posluchači. Zvláště se nám líbila píseň z tohoto kraje „Žádný neví, co jsou Domažlice, žádný neví co je to Taus.“

Mladí nám pak předvedli svůj program který nacvičili. Jednalo se o píseň. Kromě toho jsme si pak zaspívali

ještě s kytarou naše křesťanské písničky a také tramské a lidové.

Dospělí pak pokračovali ve večerním programu na terase a děti, které se seznámili s vedoucím hotelu a zároveň barmanem posedly u barového pultu – samozřejmě s nealkoholickými nápoji. Na terase jsme zpívali a poslouchali muziku až do pozdních nočních hodin. Jako host zde byl totiž člen jedné kapely a tak nám hrál a zpíval. Poslední večer se tedy moc povedl.

Ráno v sobotu jsme se ještě sešli v místní kapli sv. Cyrila a Metoděje a slavili jsme mši sv. Takto prožitá bohoslužba v kruhu přátel je působivější, neboť se všichni více známe. Mnozí se pak také připojí se svými improvizovanými přímluvami. Na tento den připadal také svátek sv. Máří Magdaleny a tak jsme uvažovali o Božím milosrdenství, které se projevuje v každém člověku, který má o ně zájem. Takto oslovený člověk je pak horlivějším učedníkem.

Od hotelu Sádek, v obci Díly, kde jsme byli ubytováni, jsme odjížděli asi v 1/2 11. a zamířili ještě ke hradu Klenová, který leží 13 km západně od Klatov. Tedy na cestě domů. První zmínka o hradu je z r. 1287. V té době hrad střežil obchodní stezku ze Železné Rudy do Bavorska. Na hradě se zrovna konaly slavnosti, a tak zde bylo plno lidí a stánků. Tak jsme se

zde také naobědvali. Z hradu se nám naskytly nádherné výhledy na Šumavu. Po prohlídce přilehlého zámku, jsme si sami prošli zříceninu. Kluci vyzkoušeli i dobývání hradu lezením přes hradby. Někdy je třeba vyvinout sílu a prokázat odvahu při překonávání překážek v životě. Jakési hradby jsou i v našem srdci i v mezilidských vztazích. Nepřekonáme je?

Odpoledne jsme se vydali na cestu k domovu. Navigace jednoho z nás, nás sice vedla oklikou ale přes krásnou Šumavu. Díky Pánu i všem za hezké chvíle, které jsme spolu prožili. pš